

Я ненавиджу, коли доводиться одягатись як чоловік.

Бавовняна сорочка занадто мішкувата, бриджі занадто великі, черевики занадто незручні. Мое волосся міцно зв'язане на маківці й зібране в пучок під маленьким капелюхом моряка. Зліва до пояса туго прив'язана шабля, а справа — пістоль.

Таке вбрання особливо незручне, коли бовтається в неправильних місцях. А цей сморід! Можна подумати, ніби чоловіки тільки те й роблять, що валяються серед рибних тельбухів, а потім ще й підтирають власні екскременти рукавами своїх сорочок. Проте, мабуть, мені не варто аж так скаржитися.

Ці запобіжні заходи необхідні, коли на корабель нападають пірати.

Нас намагаються захопити. Вони переважають і кількістю людей, і кількістю зброї. Семеро моїх уже лежать мертві. Ще двоє стрибнули за борт, щойно помітили на горизонті чорний прапор «Нічного Подорожнього».

Дезертири. Підлі трюмні щури. Хоч що підготувала для них доля — чи то втомитися й потонути, чи стати харчами для жителів морської стихії — вони на це заслужили.

Сталь дзвенить у повітрі. Корабель хитається від гарматних пострілів. Ми довго не протримаємося.

— Ще двоє загинуть, Капітанко, — визираючи крізь люк, повідомляє Мендсі, тимчасово моя перша помічниця.

— Я маю піднятися нагору й запхати сталь між їхніх ребер, — відказую я, — а не ховатися тут, мов якийсь беспорядне цуценя.

— Майте трохи терпіння, — нагадує вона мені. — Якщо ми хочемо вижити, вам варто залишатися на місці.

— Вижити? — ображено перепитую я.

— Дозвольте мені перефразувати. Якщо ми хочемо досягти успіху, вам справді не варто демонструвати перед ними захоплені трюки із шаблею.

— Але, можливо, якщо я просто вб'ю кількох... — звертаюсь я радше сама до себе, аніж до неї.

— Ви ж знаєте, що ми не можемо так ризикувати, — зауважує Мендсі. Затим різко додає: — На нашу палубу зійшло ще більше піратів. Думаю, вони прямують сюди.

Нарешті.

— Наказуй здаватися.

— Ай-й¹, Капітанко, — вона піднімається рештою сходів, що ведуть на палубу.

— І не дай їм себе вбити!.. — шепочу я навздогін.

Дівчина киває, перш ніж зникнути за люком.

«Не дай себе вбити», — повторюю я подумки. Мендсі — одна з трьох на цьому кораблі, кому я цілковито довіряю. Хороша дівчина, дуже розумна, оптимістична... Вона стала голосом розуму, якого я так відчайдушно потребувала під час цього

¹ Ай-й — піратський вигук, який означає «так», підтвердження підтримки пропозиції чи ідеї або ж просто схвалення (тут і далі — прим. пер.).

плавання. Мендсі та дві інші дівчини з мого справжнього екіпажу добровільно зголосилися вирушити в цю мандрівку разом зі мною. Я не мала б дозволяти їм приєднатися, але потребувала їхньої допомоги, щоб тримати цих нікчемних чоловіків у строю. Життя протягом останніх кількох тижнів виявилось б набагато простішим, якби в цій авантюрі моя команда була поруч.

— Складіть зброю!

Я ледве чую наказ Мендсі крізь звуки битви. Але потім усе стихає. Майже одразу лунає брязкіт сталі об дерев'яну палубу. Люди, які зараз під моїм командуванням, мабуть, чекали цього розпорядження. Можливо, навіть молилися, щоб його почути. Якби я не наказала здатися, напевно, вони й самі склали б зброю. Цей екіпаж аж ніяк не назвеш найхоробрішим.

Підійнявшись сходами, я очікувально криюся під палубою і застаюся непоміченою. Я маю зіграти роль безневинного юнги. Якщо тільки ці люди дізнаються, хто я насправді...

— Перевірте під палубою. Переконайтеся, що там ніхто не ховається, — наказує один із піратів.

Я не бачу його зі своєї криївки, але якщо він командує, то має бути або першим помічником капітана, або ж капітаном.

Я напружуюся, хоча достеменно знаю, що буде далі.

Люк здіймається, і в отворі з'являється бридке обличчя з брудною, кошлатою бородою, жовтими зубами та зламанним носом. М'ясисті руки грубо хапають мене, стягують із драбини й жбурляють на палубу.

Якимось дивом мій капелюх залишається на місці.

— Вишикуйте їх!

Я підводжуся, а потворний пірат забирає мою зброю. Потім він буцає мене ногою в спину, змушуючи опуститися на коліна, як і решту екіпажу. Я озираюся довкола й заспокою-

юся, побачивши Мендсі. Соринда та Зема також неушкоджені. Це добре. Мої дівчата в безпеці. До біса всіх інших.

Я застигаю на якусь мить, аби роздивитися пірата, що вигукує накази. Він молодий чоловік, якому, цілком можливо, немає і двадцяти років. Що ж, це доволі незвично. Молодики зазвичай не роздають наказів, особливо таким зграям, як ця. Його очі палають перемогою. Постава гордовита, а обличчя впевнене. Якби я стояла рівно, то він, мабуть, виявився на голову вищим за мене. У нього темно-каштанове волосся кольору тюленячої шерсті. Обличчя досить приємне, щоб на нього задивлятися, проте для мене це нічого не означає, адже я знаю, що він належить до цієї зграї. Парубок помічає в шерензі Мендсі. Її капелюх злетів, відкривши довге каштанове волосся й гарненьке личко. Він підморгує їй.

Загалом, я сказала б, що цей парубок — зарозумілий виронок.

Ми з екіпажем мовчки чекаємо на те, що пірати приготували для нас. Довкола досі клубочиться дим від гарматних пострілів. Уламки розкидані по всьому кораблю. Запах пороху просочується в повітря, дряпаючи горло.

Лунають кроки — якийсь чоловік переходить через трап, що з'єднує два кораблі. Його голова нахилена донизу, тож не видно нічого, крім чорного капелюха, оздобленого екзотичним білим пером, яке здіймається збоку.

— Капітане, — озивається той самий пірат, який до цього вигукував накази, — усі чоловіки цього корабля перед вами.

— Добре, Райдене. Проте сподіватимемося, що таки не всі вони чоловіки.

Кілька піратів регочуть у відповідь. Деякі з моїх людей нервово зиркають у мій бік.

Дурні! Вони занадто легко мене видали.

— Я вже помітив трьох дівок, але жодна з них не має рудого волосся.

Капітан киває.

— Слухайте-но сюди! — кричить він, здіймаючи голову, тож ми нарешті можемо побачити його лице.

Він не набагато старший за свого зарозумілого першого помічника. Я пильно вдивляюся в обличчя всіх інших з ворожого екіпажу. У багатьох навіть волосся на підборідді не росте. Це аж занадто молода зграйка піратів. Я чула байки, що «Нічний Подорожній» більше не під командуванням лорда піратів Джескора... що його змінив молодий капітан. Однак я не очікувала, що вся команда виявиться такою молодю.

— Усі ви чули історії про Джескора-Головолома, — продовжує молодий капітан піратів. — Я його син, Драксен. І запевняю: моя репутація стане набагато-набагато гіршою.

Нічого не можу із собою вдіяти. Я сміюся. Чолов'яга справді вважає, що зможе створити собі репутацію, *розповідаючи* всім, який він жаский?

— Кіране, — капітан киває пірату позаду мене.

Кіран б'є мене по голові руків'ям шаблі. Недостатньо сильно, щоб вирубити, але достатньо, щоб завдати пекельного болю.

«З мене досить», — лунає в моїх думках. Слова застереження Мендсі вилітають з голови. Я не збираюся й далі стовбичити навколішках, наче якийсь слуга. Упершись руками в дерев'яну палубу, я роблю випад, зачепивши ноги потворного пірата, що стоїть позаду. Від першого ж ривка Кіран падає. Я швидко підводжуся, розвертаюся й забираю в нього шаблю та пістоль, перш ніж він встигає звестися на ноги.

Я направляю пістоль прямисінько в обличчя Драксена.

— Забирайся із цього корабля й прихопи своїх людей із собою!

Чую човгання в себе за спиною — це Кіран зводиться на ноги. Я різко відвожу лікоть назад, вгативши в його величезний живіт. З гучним гуркотом пірат знову звалюється додолу.

Западає тиша. Усі чують клацання пістоля, коли я зводжу курок.

— Покиньте палубу. Негайно!

Капітан намагається зазирнути мені під капелюх. Я могла б нахилити голову, щоб уникнути допитливого погляду, але це означало б втратити його з поля зору.

Раптом лунає постріл, що вибиває пістоль із моєї руки. Той падає на палубу, відкочуючись так далеко, що вже й не видно, куди він подівся.

Я розвертаюся праворуч і бачу, як перший помічник — Райден — кладе власний пістоль назад у кобуру. На обличчі парубка з'являється зарозуміла посмішка. Хоча мені й кортить розсікти його погляд шаблюкою, мушу визнати, що постріл був приголомшливим.

Однак цей факт не заважає мені розлютитися. Різко витягаю шаблю й ступаю крок до першого помічника.

— Ти міг відстрелити мені руку.

— Лише якби захотів.

Надто швидко двоє чоловіків — по одному на кожну руку — хапають мене ззаду.

— Мені здається, ти забагато базікаєш, як для простого юнга, чий голос ще не огрубів, — каже капітан. — Зніміть із нього капелюха!

Один із піратів, що тримає мене, стягує капелюх із моєї голови, і волосся спадає туди, де воно й мало би бути — аж до середини спини.

— Принцесо Алосо, — промовляє Драксен. — Ось ти де. Ти трохи молодша, ніж я очікував.

Та вже хто б казав. Хай я й маю прожити ще три роки, перш ніж мені виповниться двадцять, але готова побитися об заклад, що зможу перевершити його в будь-якому змаганні чи то розуму, чи то майстерності.

— Я вже був почав хвилюватися, що нам доведеться розібрати цей корабель на дошки, перш ніж ми знайдемо тебе, — продовжує він. — Тепер ти підеш з нами.

— Гадаю, Капітане, ти швидко допетраєш: я не люблю, коли мені вказують, що робити.

Драксен пирхає, кладе руки на пояс і розвертається до «Нічного Подорожнього». Проте його перший помічник не зводить із мене очей, ніби певен у моєї агресивній реакції.

Ну що ж, звісно, я відреагую агресивно, однак чому він уже цього очікує?

Я вдаряю підбором по нозі пірата, який тримає мою праву руку. Він стогне й відпускає мене, рефлексивно тягнучись до своєї ноги. Звільненою рукою б'ю в горлянку іншого пірата. Той починає задихатися й обома руками обхоплює горло.

Драксен обертається подивитися, що за галас там здійснюється. Тим часом Райден наставляє на мене ще один пістоль, хоча на його обличчі досі сяє зарозуміла посмішка. Однозарядні пістолі треба довго перезаряджати порохом і залізною кулею, тому більшість піратів носить із собою щонайменше два.

— У мене є умови, Капітане, — кажу я.

— Умови? — здивовано перепитує він.

— Ми обговоримо умови, за яких я капітулюю. Спершу дай слово, що мій екіпаж буде неушкоджений та вільний.

Драксен здійснює праву руку з пояса й тягнеться до одного зі своїх пістолів. Щойно дістає, наводить на першого-ліпшого

з моїх людей у шерензі й стріляє. Тіло вбитого падає назад, тож пірат, що стояв за його спиною, відскакує вбік.

— Не випробовуй мене, — наказує Драксен. — Ти йдеш на мій корабель. Негайно!

Він, безумовно, напускає жаху, щоби підтвердити власну репутацію. Проте коли думає, що може залякати мене, то дуже помиляється.

Я знову здіймаю шаблю. І проводжу вістря по горлянці пірата, який оговтується від мого удару по шії.

Очі Райдена розширюються, а капітанові — звужуються. Драксен дістає з-за пояса ще один пістоль і стріляє в наступного чоловіка в шерензі. Він падає, як і попередній.

Я встромляю вістря шаблі в найближчого пірата, що стоїть поруч зі мною.

Він кричить, падаючи спочатку на коліна, а затим — на палубу. Мої чоботи тепер липкі від крові. Я залишаю кілька червоних слідів на дерев'яних дошках палуби.

— Досить! — кричить Райден. Він підходить ближче, спрямовуючи пістоль у мої груди. Мене не дивує, що його посмішка зникла.

— Якби ти хотів мене вбити, то вже зробив би це, — кажу я. — Оскільки я потрібна тобі жива, то ти таки виконаєш мої умови.

За лічені секунди я обеззброюю Кірана — пірата, який нещодавно вдарив мене по голові. Змушую його опуститися на коліна. Однією рукою хапаю за волосся й відтягую голову назад, іншою — притискаю шаблю до шії. Доки я тримаю його життя в своїх руках, Кіран не сіпається і не видає жодного звуку. Похвально, враховуючи, що пірат тільки-но бачив, як я відправила до морського диявола двох його товаришів. Він знає напевно — я не відчуватиму провини за це вбивство.